

успѣхъ. Въ последното сражение падна убитъ и братъ ми Петъръ. Куршумътъ го удари въ гърдитъ.

Мръкна и този день. Закопахме избититъ другари, събрахме се и потеглихме на пѣтъ, на брой 40—45 души, здрави и ранени.

Минахме презъ много долове, урви, гори и поляни. Падания, ставания, охкания на раненитъ безъ край.

Посрѣдъ нощъ стигнахме до една дълбока долина и чухме шуртене на вода. Напихме се и си починахме до половинъ часъ. Месечината изгрѣя, и ние потеглихме пакъ на пѣтъ.

Зората се сипна. Трѣбваше да диримъ убежище за презъ деня. За наше щастие, напреде ни се изпрѣчи една гола скала, висока 15—20 м., кацнала като орелъ на край гората. Докато се стъмни добре, ние се накачихме върху скалата, а раненитъ скрихме на особено мѣсто. Върхътъ на скалата представляваше нѣщо като харманъ, а по края на хармана голѣми камънаци, удобни за отбрана. Близко до скалата имаше пѣтъ, който води за Севлиево. Мѣстоположението бѣше таково, че цѣлото поле съ всички почти села се виждаше. Виждаше се и самия градъ Севлиево.

Следъ часъ-два, ето че се подадоха изъ гората две отдѣления отъ потерята. По-отзадъ вървѣше и другата потеря. Щомъ наближиха скалата, тѣ спрѣха, опрѣха се на пушкитъ си и почнаха да оглеждатъ скалата. Часть отъ тѣхъ потегли нагоре по нея. Ние се приготвихме вече за пета битка. Но ето че войнишката тржба изсвири, и потерята се върна надолу. Турцитъ, навѣрно, си казаха: „Луди ли сж комититъ да спратъ върху тая гола скала!“ Ние си въздъхнахме съ облекчение. До вечерята прекарахме на скалата, безъ да можемъ да мръднемъ, отъ страхъ турцитъ да ни не забележатъ.

Потерята се лута цѣлъ день изъ гората и се чудѣше, какъ ни изгуби диритъ.

Д. Чолаковъ

КОКИЧЕТА

Изпрати пролѣтътъ цвѣтя И пролѣтното слънце грѣй,
красиви, бѣлоснѣжни. дарява ги съ усмивка.
Въ полето тѣ цвѣтятъ сега Край тѣхъ раздира се навредъ
усмихнати и нѣжни, дебелата завивка. . .

Земята се събужда пакъ.
Южнякътъ бодъръ тича,
и неговиятъ синъ калпакъ
окиченъ е съ кокиче. . .

Ал. Геровъ